

De gode, os, mod de andre, de onde!

Sådan har det lydt til alle tider

men aldrig har det været mere løgn

[Der er valg i Ukraine i dag](#), 5 år efter at Viktor Janukowitsch blev væltet af en folkelig opstand.

Janukowitschs fald blev startskuddet til Putins annektering af Krimhalvøen og borgerkrigen i det østlige Ukraine.

Siden er det gået slag i slag, således at det politisk ideologiske billede i dag centrerer sig om noget, der minder om før den kolde krigs afslutning. Men det er kun på overfladen, at vi er tilbage ved den kolde krig.

Grundstrukturen i den selvbeskrivelse, som alle tiders ledere har benyttet sig af i sin kamp for at opretholde et skind af legitimitet, er den samme. Det handler om kampen mod det onde, om de godes kamp mod det onde.

Selvbeskrivelsen svarer ikke til noget, men den virker.

De onde, et påskud

Med henvisning til ondskaben undskyldte de gode sine onde gerninger: Kættere, hedninge, vantro, anderledes tænkende, jøder, muslimer, primitive og irrationelle modstandere af "fremskridtet" blev ofret på vejen frem mod den vestlige verdens overherredømme.

Men det grundforhold, at menneskehedens samlede livsbetingelser begyndte at forsvinde som konsekvens af kampen for fremskridtet, og at tabet af dem nu truer med at gøre den fortsatte kamp for udviklingen meningsløs, har endnu ikke manifesteret sig forpligtende i de sejrendes selvforståelse, der hænger fast i fortidens løsrevne og patetiske billeder på udvikling som ubegrænset økonomisk vækst på det globale markeds betingelser.

Det var nødvendigt at gå mod de onde ifølge de herskendes selvretfærdighed, det var det nødvendige "onde", dvs. de godes nødvendige ondskab, iflg. et orienteringsmønster, der har styret Europas koloniherrer fra middelalderen op til midten af det tyvende århundrede. Men den egentlige ondskab, den der ligger i at vi smadrer vore livsbetingelser i vor kamp for udviklingen og mod de onde, er ikke til at fatte på "de sejrendes kognitive betingelser".

Vesten mod vesten, de gode er de onde!

Når den vestlige verdens selvbeskrivelse hænger i laser, og der er dømt fake news over hele linjen, så skyldes det den sejrende livsstils iboende paradokser, dens selvnegation.

Kampen mod terror var fra begyndelsen selv terror, og med terroranslaget d. 11. sep. 2001 fik Vesten den perfekte undskyldning for igen at slippe sine indre dæmoner løs. Det var en begivenhed, der siden fik afgørende indflydelse på den selvbeskrivelse, som vore ledere har vundet sin magt med.

Efter tabet af den kolde krig havde koldkrigerne, dens vindere såvel som taberne på den anden side af det hedengangne jerntæppe, savnet et billede på den ondskab, som man havde brug for at se sig selv som modsætningen til.

Krigene i Irak og Afghanistan blev indledt i terrorbekæmpelsens navn, men afslørede sig som terror, da det arabiske forår brød ud. For de vestlige magter var fløjtende ligeglade med menneskene i Mellemøsten og Nordafrika. Demokratibevægelserne fik lov at sejle sin egen sø, og steppebranden, borgerkrigens realitet meldte sig i hele regionen samtidigt med at livsbetingelserne ændrede sig voldsomt mod det værre i takt med effekterne af den menneskeskabte globale opvarmning.

Ikke bare Irak og Afghanistan ligger i dag i ruiner, men det meste af regionen. Krigene har kostet millioner af liv og ført til endnu flere flygtninge.

USA har udøvet tortur under henvisning til ondskabens ondskab og på den måde øvet vold mod sine egne frihedsprincipper. Blot en enkelt pind i den forpligtende selvbeskrivelses ligkiste.

Vestens ondskab har udfoldet sig under henvisning til "den nødvendige kamp mod ondskaben".

De indre dæmoner har vundet udbredelse i ly af kampen mod de ydre. Sådan er det stadig. De virkelige problemer fortrænges med pseudoproblemer; ideologiske krige fortrænger opmærksomheden fra fakta og mere grundlæggende problemstillinger. Kun vore skolebørn forstår, at klima og miljø handler om, at kampen for fremskridtet er blevet sin egen største trussel, at de voksne og deres heroiske kamp for social succes er sin egen fjende.

Det moderne samfund, med ophav i Europa, har vundet globalt over de sidste 500 år, og de for denne livsstil iboende paradokser udfolder sig nu på bekostning af livsbetingelserne overalt på jorden.

Det globale marked og selve den vestlige verdens samfundsform har manifesteret sig med sin helt egen form for opdeling af mennesker. Skellet mellem privilegerede og mindre privilegerede er overalt det samme, og går ned gennem alle samfund. Skellet og forskellene er med til at lukke øjnene for de problemer, som menneskeheden skaber for sig selv med sin syge kamp for succes.

Mekanismen udfolder sig under fortællingen om, at de privilegerede kan forbruge og producere sig ud af enhver form for mangel. Det er løgn, for den største enkeltfaktor inden for forklaringerne på, hvad manglen på livsbetingelser skyldes, handler om hvordan de privilegerede skaber mangel for alle andre med deres beslaglæggelse og forbrug af de absolut begrænsede livsbetingelser.

Den store løgn er en kommerciel succes, den sælger på markedet, som er ophøjet til status af øverste dommer i alle livets spørgsmål. Løgneren siger: "Succes for den ene på det globale markeds betingelser er alle andres".

Donald Trump er beviset på, at løgneren og det liberale demokrati har sejret ad H. til som kommerciel demokratisk succes. Markedet og demokratiet har magten, og det har med Donald Trump som leder af verdens sidste supermagt bevist, at det tager fejl. Det er mainstream viden, men ikke at han er den nødvendige konsekvens af udviklingen, og at man med det fejlslagne forsøg på at dømme ham for at være

sammensvoren med selve det onde, Putin selv, kan se frem til 4 år mere som USA's præsident¹.

De ca. 1,3 milliarder af verdens mest privilegerede har lagt beslag på ca. 5/6 af verdens absolut begrænsede ressourcer, der forsvinder i takt med deres omsætningen af dem.

Det globale forbrug af fossile brændsler er tæt på eller har allerede udløst irreversible og helt uoverskuelige klimaproblemer. Den globale opvarmning får klimaet til at gå amok, og der er muligvis allerede sat nogle selvforstærkende mekanismer i gang, som gør det umuligt at stoppe opvarmningen nu.

Men de videnskabelige rapporter om denne udvikling får ikke den nødvendige opmærksomhed i de kommercielle massemedier, der (mod bedre viden) lever af at fortælle, at det går godt, at man ikke må miste modet, troen på fortællingen om evig vækst og forbrug.

Det selvnegerende i den herskende livsstils jagt på succes er den egentlige forklaring på, hvorfor medier og politisk system har mistet troværdighed. Den erklærede kamp mod "fake news" er opfundet og indført af den herskende livsstil med det formål at dække over egen uforpligtende omgang med fakta og social selvbeskrivelse.

Ind til år 2014 figurerede kampen mod terror som udgangspunkt for eliternes selvbeskrivelse. Men så gik Putin ind i Ukraine og Donald Trump vandt Det hvide hus i 2016 ved at erklære selve fortællingen om det åbne globale marked og samfund krig.

Det er ikke fordi, at Putin og Trump vil andet end succes på markedets betingelser. Men de appellerer til dem, som har tabt på markedets betingelser, ved at slå på nationalisme og ethocentrisme. De egentlige problemer, som det globale marked skaber, har de ingen respekt for end sige forståelse for.

Mennesket har altid været tiltrukket af de ideologiske konflikter, men nu fortrænger de opmærksomheden fra det faktum, at menneskeheden generelt og den sejrende livsstil i særdeleshed udmærker sig ved at save løs på den gren, som man sidder på, dvs. de mere naturligt givne livsbetingelser.

¹ Jeg forudsagde hans valg som præsident, og mener at frifindelsen af ham for at være i ledtog med ondskaben selv rammer tilbage på de medier, der har skudt på ham fra begyndelsen.
<http://modkraft.dk/artikel/donald-trumps-l-gne-afsl-rer-den-herskende-ordens-manipulation>

Vesten fortrænger opmærksomheden fra sig selv med den nyopfundne fjende i Øst, Putin. Vesten flygter mentalt fra sin konflikt med sig selv, det at man er sit eget største problem.

Elementært Watson!

I "Forbrydelsens element" af Lars Von Trier fra 1984 arbejder fortællingens hovedperson sig ind i forbryderens sind ved at gå i en morders fodspor. Det sker både konkret og i overført forstand. I takt med at opklaringen skrider frem, bliver det umuligt for hovedpersonen, kriminalinspektør Fischer, at skelne sig selv fra forbryderen. Kulminationen kommer som en forløsning, hvor spørgsmålet om skyld, identitet og soning overlades til et Europa, hvor det har regnet 3 år i træk. Fortælleren hentes ud af fortællingen, sin hypnose, som et lille nuttet plysdyr med store mørke øjne fra bunden af en kloak, fra bunden af den europæiske sump, et døende Europa.

Grundstrukturen i denne fortælling er gået igen i andre af Von Triers film, uden at kultureliten har følt sig forpligtet på at forholde sig til samfundskritikken i den.

Som de inkarnerede udtryk for sygdommen, Vestens kulturelle vugge og grav, Europæisk åndsliv, har åndselterne nok i affekten for affektens skyld.

Den evige jagt på effekter kompenserer mentalhygiejnisk for sansernes svaghed hos disse rationalistiske pingviner, der forlod forestillingen i vild forvirring², da Von Trier gjorde sin entre på verdensscenen for filmisk avantgardekunst i 1984. Pingvinerne stod ikke og står ikke for en den semantiske ramme, der kognitivt kan favne den vestlige sygdom.

Underholdningsværdien i fortællingen er for ambivalent og anstrengende.

Lars Von Trier er måske nok blevet en international kultfigur i de højere sociale lag, men hans samfundskritik forbigår man.

Budskabet, om at de sejrende graver sin egen grav, er bare for meget. De vil hellere tale om sin smag, af mentalhygiejniske årsager, patetisk og uforpligtende i forhold til realiteten; og hvad eliten ikke

² Von Trier beskrev sine kritikere som "rationelle pingviner".

forholder sig til, behøver man ikke forholde sig til. Dansk Folkeparti samt Liberal Alliances kulturminister svinger sig også lystigt op ved at opfordre ham til at være noget mere optimistisk. De taler så ikke til eliten, men regner sig til den, eller ser ned på den. Det er dansk hygge.

Siden sin debut i Cannes, hvor Von Trier gjorde sig bemærket internationalt for første gang med "Forbrydelsens element", har den sejrende livsform her på den lille blå planet gravet løs på sin egen grav, og fortrængt opmærksomheden fra det med livsstilsprogrammer, forbrugeroplysninger og anden form for gudstjeneste. Under stanken af falske varebetegnelser (reklamer) og under fjollede hurraråb (vækstprognoser) har den vestlige livsstil vundet overalt på kloden.

Vi har sejret ad helvede til!³

De sejrende succeskriterier er suverænt blevet sit eget største problem.

Forsøget på at overleve alt andet, inklusiv egne livsbetingelser, ser således ud til at lykkes over al forventning. Og det eneste, der er værd at lægge mærke til her, ja det fatter de succesadækvate idioter ikke en værdien af. De har nok i sin "succes"!

Den vestlige verdens kriterier for succes har sejret ad helvede til:

- Bestræbelserne på at skabe overflod har ført til mangel,
- sundhedsindustrien ernærer sig af paradokset, sygdommen, som primært skyldes en alt for udbredt form for vestlig økonomisk rationalitet og overdreven brug af dysfunktionelle tekniske, kemiske, atomfysiske og anden slags opfindelser,
- retssystemet sigter primært på at sikre de privilegeredes ret til at lægge beslag på og smadre det hele,
- det politiske system identificerer sig med den herskende ordens selvdestruktive succes.

Kan vi se os selv?

I forlængelse af de store problemers tilvækst er behovet for at se truslen som noget andet end sig selv – som noget eksternt eller en ydre fjende – opstået i den vestlige verdens patetiske form for mentalhygiejne.

³ Det er ikke kun Thomas Nielsen, der på fagbevægelsens vegne kan sige sådan, men os alle sammen, på vore egne og artens vegne.

Det tilhører de syge, at de ikke kan leve med den rigtige diagnose. Vækstjunkierne er afhængige af vækst, som alkoholikeren har sin gud i alkohol. At det gode er det onde er de godes absolutte tabu.

Derfor ser de symptomerne som udtryk for noget eksternt. Vækstens underminering af miljøet er sygdommen, men bekæmpes med vækst. Det føles godt, og forhindrer den syge i at forstå sig selv som syg.

Således opfandt man kampen mod terror ud fra behovet for at se vestens fjende i det ydre frem for i sig selv. I fuld mental flugt fra sig selv og overensstemmelse med sin egen patetiske kognitive performance og intet andet – dvs. som resultat af sin egen kognitive konstruktion, sin realitet, modsat realiteten, med dens forpligtende konflikt – ser de selv gode bort fra det faktum, at den egentlige terror ligger i deres egen selvudfoldelse. De er i konflikt med sine egne mulighedsbetingelser, sin livsbetingelser, det er realitetens konflikt, men flygter ind i deres egen syge realitet, deres patetiske konstruktion af en pseudokonflikt, hvor de krampagtigt holder fast i billedet på sig selv som de gode, i billedet på sig selv som de gode i kamp med de onde.

Terrorens sande omfang og den falske kamp mod fake news kan måles på de mængder af livsbetingelser og livsformer der er gået under for den sejrende livsstil. Tilbagekridtets hastighed er proportionalt med den økonomiske vækst, de privilegeredes succes med at sætte sig igennem på bekostning af det hele.

De tabte mulighedsbetingelser og tabte livsformer, menneskelige og naturlige, er terrorens ofre og overgår så langt de forbrydelser, som vesten bruger som undskyldning for sine onde gerninger.

Det 45 år gamle budskab om, at der er grænser for vækst, bekræftes i overmål af udviklingen. Alligevel og netop derfor betaler de privilegerede vor tids foretrukne men falske profeter for at benægte det.

Sandheden sælger ikke i en verden, hvor markedet er ophøjet til dommer i alle livets spørgsmål, inklusiv dem der går på gyldigheden af markedets position som dommer i alle livets spørgsmål!

I snæver økonomisk forstand kan det ikke betale sig at tage vare på det sociale og økonomiens mulighedsbetingelser. At den gode økonomi således underminerer økonomien selv, ja det fatter det økonomiske og markedsfundamentalistiske segment ikke. For der er hverken overskud til det eller i det!

Det eneste, som alverdens regeringer går rent efter, er at få sat blus under den økonomiske vækst, dvs. i omsætningen og undermineringen af forudsætningerne for livet i det hele taget.

Det skal ske ved at forbedre konkurrencefordelene for de i forvejen mest privilegerede, så de får mulighed for at øge deres forbrug, deres andel af verdens rigdom. For, som Corydon, Vilhelmsen, Thorning og Vestager argumenterede før Løkke igen kom til fadet: Kun ved at gøre de i forvejen mest privilegerede mere privilegerede kan det lade sig gøre at afskaffe manglen for alle andre. Man satser på selvdestruktiv økonomisk vækst, også inden for den opposition, der ser ud til snart at tage regeringsmagten igen i DK.

De unge i Tyskland strejker nu hver fredag. De nægter at rydde op efter alt det svineri, som vi har lavet. Det giver håb.